

τοῦ εἰς ὃν ἀνήκειν ἡ θέσις. Τὰ ὀνόματα γράφονται δι' ἡλεκτρικοῦ ρεύματος τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορρωματίζει τὸ ῥόδιον χαράσσον διὰ λευκῆς εὐδιακριτοῦ γραμμῆς τὰ γράμματα.

— Ἀπέθανεν ἄρτι ἐν Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας ὁ Φραγκίσκος Μπούγκος ἐν ἡλικίᾳ 75 ἐτῶν. Ὁ Μπούγκος ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν τῶν Ἀθιγγάνων, ὧν γνωστὴ τυγχάνει ἡ μουσικὴ ἰδιοφυΐα, ἐφημιζέτο ὡς ὁ ἄριστος τῶν βιολιστῶν. Ὁ Ἀθιγγανος μουσικός οὐχὶ μόνον ἐν Οὐγγαρίᾳ ἦτο περιζήτητος μεταξὺ τῶν ἀριστοκρατικῶν κύκλων καὶ ἐν πάσῃ μουσικῇ ἐσπερίδι διέπρεπε διὰ τῆς τέχνης του, ἀλλὰ καὶ εἰς Λονδίον μετέβη καὶ ἤξιώθη τῆς τιμῆς νὰ κρούσῃ τὸ βιολίον ἐν τῇ ἀγγλικῇ Αὐλῇ, καταθέλας τὴν βασιλίσσαν Βικτωρίαν. Τὸ χαρακτηριστικὸν τὴν μουσικὴν τέχνην τοῦ Μπούγκου ἦτο ἄρρητος περιπάθεια καὶ βαθύ αἶσθημα μελαγχολίας δι' ὃν συνεχίνει μέχρι δακρύων τοὺς ἀκροατάς. Ὁ οὐγγρος καλλιτέχνης κατέλιπε τέσσαρας υἱοὺς μουσικοὺς καὶ αὐτοὺς βιώνοντας ἐπὶ τὰ ἔγνη τῆς πατρικῆς δόξης.

— Ἐν Λυβίᾳ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς ἐνεάμηνον φυλάκισιν ὁ ἰατρός Βίντερ, εἰς ἐκ τῶν μᾶλλον διακεκριμένων καὶ δημοφιλῶν ἐπιστημόνων τῆς πόλεως ταύτης, διότι ἐκτύπησεν ἀσθενῆ τινὰ πάσχουσαν τὰς φρένας καὶ ἀρνούμενην νὰ ὑποβληθῇ εἰς νῆν διὰ λουτρῶν θεραπείαν.

— Ὁ κ. Héronde Villefosse ὑπέβαλεν ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Παρισίαις Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν τὰ ἐκμαγεῖα καὶ τὰς φωτογραφίας δύο μικρῶν γλυπτικῶν μνημείων, ἀνευρεθέντων ἐν Γαλλίᾳ, τὰ ὁποῖα διαφωτίζουν πολὺ τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἀρχικῆς ἀριότητος τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους. Τὶ ἐκράτει ἡ λείπουσα δεξιὰ τοῦ θεοῦ χεῖρ, ἥς εἶναι ὑψωμένος ὁ βραχίον; Ἐλέχθη ὅλως ἐξ εἰκασίας ὅτι πρέπει νὰ ἐκράτει σταφυλήν. Αὕτη λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις κυροῦται τώρα πληρῆστα, καθὼς φαίνεται, διὰ τῶν δύο περὶ ὧν ὁ λόγος μνημείων, ὧν τὸ ἐν εἶναι χάλκινον ἀγαλμάτιον, τὸ δὲ ἄλλο μικρὰ γλυπτὴ στήλη. Ἐν ἀμφοτέροις εἶναι καταφανῆς ἡ ἀπομίμησις — ἂν καὶ λίαν ἀσθενῆς — τοῦ ἔργου τοῦ Πραξιτέλους, ἐν ἀμφοτέροις δὲ ὁ Ἑρμοῦ κρατεῖ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς σταφυλήν.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΕΡΒΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Παρὰ τῷ Σερβικῷ λαῷ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς παράδοσις μαρτυροῦσα μέχρι τίνος σημείου φθάνει παρ' αὐτῶ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοξενίας:

«Ἐπερτε ἡ μέρα τὸ φεγγάρι ἔλαμπε ἔς τοὺς χιονισμένους κάμτους. Ἐνας στρατοκόπος ἔρχεται ἔς τὴν καλύβα τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου.

— Καλῶς ὄρισες! τοῦ λέει ὁ Λαζάρος.

Καὶ γυρνώντας ἔς τὴν γυναῖκά του:

— Λουίβιτς, ἀναψε φωτιά καὶ κάνε τὸ φαγί.

Ἡ Λουίβιτς ἀποκρίνεται:

— Τὸ δάσος εἶνε μεγάλο καὶ δίνει ξύλα καὶ κάνομα φωτιά. Μὰ φαγί ποῦ νὰ βροῦμε; Δυὸ μέραις τώρα δὲν εἴμαστε νηστικοί;

— Εἶσαι Σέρβος, λέει ὁ στρατοκόπος ἔς τὸν Λαζάρο, καὶ δὲν θὰ δώσης τίποτε ἔς τὸ διαβάτη τοῦ στάθηκε ἔς τὴν πόρτα σου;

Ὁ φτωχὸς Λαζάρος γυρίζει παντοῦ, κυττάζει

ἔς ὄλαις τῆς γωνιαῖς τῆς καλύβας καὶ δὲν βρίσκει τίποτε, οὔτε μιὰ γωνιά ξερὸ ψωμί.

Στέκεται συγχυσμένος, ἵτροπιασμένος.

— Νά, κρέας τρυφερό! λέει ὁ στρατοκόπος ἀπλώνοντας τὸ χεῖρ ἔς τὸ κεφάλι τοῦ Λαζάρα τοῦ σγουρόμαλλου παιδιοῦ τοῦ Λαζάρου.

Ἡ Λουίβιτς τὸν βλέπει, λιγοψυχᾷ καὶ πέφτει χάμου.

— Ποτὲ δὲν θὰ ποῦνε, φωνάζει ὁ Λαζάρος, πῶς ἓνας Σέρβος ἄφησε νηστικὸ τὸ διαβάτη τοῦ στάθηκε ἔς τὴν πόρτα του.

Ἀρπάζει τὸ μαχαίρι καὶ σφάζει σὰν ἀρνάκι τὸ παιδί του, τὸν Λαζάρα μὲ τὰ σγουρὰ μαλλιά...

Ὁ Λαζάρος ἀποκοιμίζεται ἡσυχος καὶ μὲς ἔς τὴν νύχτα τὴ μαύρη ἀκούει τὸ στρατοκόπο τοῦ τὸν κράζει καὶ τοῦ λέει:

— Εὐπνα, Λαζάρε· ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου. Τὸ παιδί σου δὲν ἐχάθηκε κ' ὁ διαβάτης τοῦ στάθηκε ἔς τὴν πόρτα σου δὲν ἔφυγε νηστικός. Ἡ εὐλογία μου γιὰ πάντα θά'νε ἔς τὸ σπιτικό σου.

Καὶ ἐξῆσαν καλὰ κ' εὐτυχισμένα ὁ πλοῦσιος Λαζάρος, ἡ ὡμορφη Λουίβιτς κ' ὁ Λαζάρος τὸ σγουρόμαλλο παιδί τους».

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΗΓΕΜΟΝΙΚΗ ΑΓΑΘΟΤΗΣ

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τῆς χήρας αὐτοκρατείας Βικτωρίας ἀναγράφουσι κατ' αὐτὰς αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες:

Κατὰ φεβρουάριον τοῦ 1879 ὁ τότε διάδοχος τοῦ γερμανικοῦ θρόνου Φρειδερίκος μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ εἶχον μεταβῆ εἰς Ἀγγλίαν, ὅπως παραστῶσιν εἰς τοὺς γάμους τῆς πριγκιπίσσης Μαρίας Μαργαρίτας μετὰ τοῦ πρίγκιπος Ἀρθούρου. Ἐνῶ ἀνῆρχοντο εἰς τὴν ἄμαξαν κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἑορτῆς ἐπάνοδον ὁ Φρειδερίκος ἤκουσεν ἐκ τοῦ συνηγμένου πλήθους φωνὴν γυναικείαν εὐκρινῶς κράζουσαν:

— Χαιρετίσματα εἰς τὸ Βερολίνον, χαιρετίσματα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου Μαίρην.

Ἄλλ' ἐπειδὴ εὐθὺς ἐκινήθη ἡ ἄμαξα, δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνη τὴν λαλήσασαν. Ἀνεκρίνωσεν ὅμως τοῦτο καθ' ὅδον εἰς τὴν παρακαθημένην σύζυγόν του.

— Μαίρην, Μαίρην! εἶπεν ἡ πριγκιπίσσα προσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ. Ἄ, βέβαια! εἶνε ἡ δικὴ μας Μαίρην τοῦ Βερολίνου· τώρα ἐνθυμήθηκα ὅτι ἔχει ἀδελφὴν ἐδῶ. Κρίμα ποῦ δὲν ἐσταμάτησες τὴν ἄμαξαν.

Ἐν τούτοις τὴν ἐπομένῃν ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαίρης ἀνιζητήθη καὶ εὐρεθεῖσα διὰ τῆς αστυνομίας, ἐκλήθη εἰς τὸ ἀνάκτορον Βουκιγγάμ παρὰ τῇ πριγκιπίσση Βικτωρία.

— Ἡμεθα χθὲς πολὺ βιαστικοὶ καὶ δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ πάρωμεν τὰ χαιρετίσματά σας διὰ τὸ Βερολίνον. Σήμερον ὅμως ἠμπορεῖτε ὄχι μόνον χαιρετίσματα ἀλλὰ καὶ ὅτι ἄλλο ἐπιθυμοῦμε νὰ παραγ-